

2. TĒMA 2. – 8. APRĪLIS

KALPOŠANAS SĀKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 3:1–12; 2. Pēt. 1:19; Fil. 2:5–8; Mat. 4:1–12; Jes. 9:1, 2; Mat. 4:17–22.

ATMIŅAS PANTS:

"Nāciet, sekojiet man, es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem." (Mat. 4:19)

Biena no lielākajām cilvēces cīņām ir uzzināt, kāda ir mūsu dzīves jēga un nolūks un kā to īstenot. Galu galā, mēs nepiedzimstam ar uzrakstītu instrukciju padusē, kā dzīvot, vai ne?

"Es nesapratu, kāda ir dzīves jēga," teica 17 gadus vecs zēns no labas ģimenes, kas bija kļuvis par narkomānu. "Es to vēl joprojām nezinu, bet es domāju, ka visi citi zina, ka ir kāds liels noslēpums, ko ikviens zina, bet es ne. Es domāju, ka ikviens saprot, kāpēc mēs esam šeit, un ka viņi visi ir klusībā laimīgi, bet es ne."

Vācu rakstnieks un zinātnes filosofs Pols Feierabends savā autobiogrāfijā atzina: "Tā paiet viena diena pēc otras, un nav skaidrs, kāpēc cilvēkam vajadzētu dzīvot."

Tāpēc ir Bībele, evaņģēlijs un Jēzus stāsts, kā arī tas, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis. Jēzū – Viņa iepriekšējā eksistencē, dzimšanā, dzīvē, nāvē, kalpošanā Debesīs un otrajā nākšanā – mēs varam atrast atbildes uz dzīves visnospiedošākajiem jautājumiem. Šajā nedēļā mēs ielūkosimies Kristus zemes dzīves un kalpošanas sākumā – tā bija dzīve un darbs, kas vienīgie var piešķirt jēgu mūsu katra dzīvei.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. aprīlī.

Jānis Kristītājs un “Šī laika patiesība”

Mat. 3. nodaļa sākas ar Jāni Kristītāju, kura pirmais pierakstītais vārds pantā ir pavēle: “Nožēlojiet!” (Mat. 3:2). Vienā ziņā tas ir kopsavilkums tam, ko Dievs ir teicis cilvēcei jau kopš grēkā krišanas: Nožēlojiet, pieņemiet Manu piedošanu, atsakieties no saviem grēkiem, un jūs atradīsiet glābšanu un mieru savām dvēselēm.

Un tomēr, lai arī cik universāla būtu šī vēsts, Jānis tajā ielika arī īpašu “tā laika patiesību” – vēsti konkrētajiem ļaudīm tieši tajā īpašajā laikā.

Izlasi Mat. 3:2, 3! Kāda bija tā laika patiesības vēsts, ko sludināja Jānis kopā ar aicinājumu nožēlot, kristīties un atzīt savus grēkus? Sk. arī Mat. 3:6. _____

Jānis šeit piekopj ko tādu, kas tiek darīts visā Jaunajā Derībā. Viņš citē Veco Derību. Vecās Derības pravietojumi atdzīvojas Jaunajā Derībā: laiku pa laiku, vienalga, vai tas būtu Jēzus, Pāvils, Pēteris vai Jānis, visi citē Veco Derību, lai palīdzētu novērtēt, paskaidrot vai pat pierādīt, kāda nozīme ir tam, kas notiek Jaunajā. Nav brīnums, ka Pēteris, pat pēc personīgi piedzīvotiem Jēzus brīnumiem, tik un tā uzsvēra “praviešu vārdu, kas ir vēl stiprāks” (2. Pēt. 1:19).

Izlasi Mat. 3:7–12. Kādu vēsti Jānis nes vadītājiem? Neskatoties uz viņa skarbajiem vārdiem, kāda cerība viņiem šeit tiek piedāvāta? _____

Ievēro, cik centrāls Jēzus ir visā, ko Jānis sludināja. Viss bija par Jēzu un to, kas Viņš ir un ko Viņš darīs. Lai gan tika atklāts arī evaņģēlijs, Jānis skaidri pasaka, ka nāks noslēdzošā atmaksas diena, noslēdzošā kviešu un nezāļu šķirošana, un ka to paveiks Pravietotais. Tātad šeit ir vēl viens pierādījums tam, cik nešķirams ir evaņģēlijs un tiesa. Šeit ir arī piemērs tam, kā Bībelē pirmā un otrā Jēzus nākšana tiek uzskatīta par vienu notikumu, jo mēs redzam Jāni Kristus pirmās nākšanas kontekstā runājam arī par otro nākšanu.

Pretstati tuksnesī

“Tad Gars aizveda Jēzu tuksnesī, ka viņš tiktu velna kārdināts.” (Mat. 4:1)

Iedomājies šo ainu no sātana perspektīvas. Dievišķa, paaugstināta Būtne, ko viņš pazina kā Dieva Dēlu, bija pazemojusi sevi – pieņēmusi cilvēka miesu, lai glābtu cilvēci. Tas bija tas pats Jēzus, pret ko viņš bija karojis debesīs un kas bija gāzis viņu un viņa eņģeļus (Atkl. 12:7–9). Bet kas tagad bija šis Jēzus? Novārdzināts cilvēks, viens skarbā tuksnesī, bez acīm redzama atbalsta. Jēzus tagad noteikti būs viegls mērķis sātana krāpšanām.

“Kad Lucifers ar Dieva Dēlu pirmo reizi sastapās kā pretinieki, Kristus bija Debesu pulku pavēlnieks. Tad sātans, sacelšanās vadonis, no Debesīm tika izraidīts. Tagad, šķiet, viņu stāvoklis ir mainījies, un velns dara visu, lai izmantotu savas šķietamās priekšrocības.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 119. lpp.)

Kāds pretstats: Lai gan Lucifers kādreiz gribēja būt “kā pats Visuaugstais (Jes. 14:14), Jēzus iztukšoja Sevi no Debesu godības. Šajā vienā ainā mēs varam redzēt milzīgu atšķirību starp savtību un nesavtību, milzīgu atšķirību starp to, kas ir svētums un ko dara grēks.

Salīdzini Jes. 14:12–14 ar Fil. 2:5–8. Ko tas stāsta mums par atšķirību starp Jēzus un sātana raksturu? _____

Iedomājies, kā eņģeļi, kas pazina Jēzu Viņa Debesu godībā, raudzījās uz to, kā šie divi ienaidnieki stāv aci pret aci konfliktā, kādu abi nekad iepriekš nebija savā starpā piedzīvojuši. Lai gan mums ir zināmas priekšrocības, jo mēs zinām, kā tas izvērtās, eņģeļi – un visas debesis – to nezināja. Tāpēc viņi noteikti vēroja šo konfliktu ar elpu aizraujošu uzmanību.

Sātans sevi paaugstināja. Jēzus Sevi pazemoja, līdz pat nāvei. Ko mēs varam mācīties no šī spēcīgā pretstata, un kā mēs varam attiecināt šo svarīgo patiesību paši pret sevi? Kā tam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs pieņemam noteiktus lēmumus, īpaši tos, kur uz spēles likts mūsu pašu “es”? _____

Kārdināšana

Izlasi Mat. 4:1–12. Kas šeit notika šajās kārdināšanās? Kāpēc Jēzum bija tas jāpiedzīvo? Kas šim stāstam ir kopīgs ar glābšanu? Kā Jēzus izturēja tik spēcīgas kārdināšanas tādos smagos apstākļos, un ko tam vajadzētu mums stāstīt par izturību kārdināšanās? _____

Mat. 4:1 sākas ar šķietami dīvainu domu: Gars bija tas, kas vadīja Jēzu uz tuksnesi, lai Viņš tiktu velna kārdināts. Mēs taču tiekam mudināti lūgt, lai mēs neiekristu velna kārdināšanās: “Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no Jaunā.” (Mat. 6:13) Kāpēc tad Svētais Gars vadīja Jēzu šādi?

Atslēga atrodama iepriekšējā nodaļā, kad Jēzus nāk pie Jāņa, lai tiktu kristīts. Redzot Jāņa vilcināšanos, Jēzus saka: “Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības.” (Mat. 3:15) Lai piepildītu visu taisnību, tas ir, lai darītu to, kas ir nepieciešams, lai būtu cilvēkiem pilnīgs paraugs un pārstāvis, Jēzum bija jātiek kristītam, lai gan Viņš bija bez grēka.

Kārdināšanās tuksnesī Jēzum bija jāšķērso tā pati vieta, pa kuru gāja Ādams. Viņam bija vajadzīga uzvara pār kārdināšanu, ko mums visiem, sākot ar Ādamu, nav izdevies iegūt. Un, to darot, “Kristum bija jālabo Ādama kļūda” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 117. lpp.), tikai Viņš to darīja apstākļos, kas it nemaz nelīdzinājās tiem, ko piedzīvoja Ādams.

Ar šo uzvaru Jēzus parādīja, ka mums nekad nebūs aizbildinājuma grēkam, ka tam nav attaisnojuma un ka tad, kad mēs tiekam kārdināti, mums nav jākrīt, bet ticībā un pakļaujoties mēs varam uzvarēt. Kā mums ir sacīts: “Tad nu pakļaujieties Dievam un stājieties pretī velnam, un tas bēgs no jums. Tuvojieties Dievam, un viņš tuvosies jums.” (Jēk. 4:7, 8)

Kā šis ziņojums, kas tik spēcīgā veidā parāda, ka grēkam nav attaisnojuma, padara tik būtisku mūsu vajadzību pēc Kristus taisnības? Iedomājies, ja mums būtu jāpastāv pašiem savā taisnībā bez Kristus taisnības apsega un bez mūsu grēku atpirkšanas! Kāda cerība tad mums būtu? _____

Zebulūna un Naftālī zeme

Mat. 4:12 stāsta par Jāņa apcietināšanu, tādējādi noslēdzot viņa kalpošanu. Šajā brīdī "oficiāli" sākas Jēzus kalpošana. Pants nepasaka, kāpēc Jēzus devās uz Galileju tad, kad izdzirdēja par Jāni. (Sk. arī Marka 1:14–16 un Lūk. 4:14.) Varbūt, kamēr Jānis vēl sludināja, Jēzus gribēja saglabāt zemāku statusu, lai nerastos sacensība? Grieķu darbības vārds Mat. 4:14 bieži ir tulkots kā "atgriezās", bet tas var izteikt arī domu par "aiziešanu", lai izvairītos no briesmām. Tāpēc iespējams, ka, būdams kā vienmēr piesardzīgs, Jēzus centās izvairīties no nevajadzīgiem sarežģījumiem.

Izlasi Mat. 4:13–16 (sk. arī Jes. 9:1, 2) par Jēzus apmešanos Zebulūna un Naftālī zemē. Ko šie panti atklāj par Jēzus kalpošanu? _____

Zebulūns un Naftālī bija divi no Jēkaba dēliem (sk. 1. Moz. 35:23–26), un viņu pēcnācēji kļuva par divām ciltīm, kas apmetās skaistajā ziemeļu reģionā.

Diemžēl šīs divas ciltis bija starp 10 ciltīm, kas atstāja savu ticību Dievam un aizrāvās ar pasaules lietām. Daudzi Vecās Derības pravieši uzstājās pret šo ziemeļu cilšu grēcīgumu, pasaulīgumu un ļaunumu. Beigās viņu zemē iebruka asīrieši un izkaisīja viņus pa visu toreiz zināmo pasauli. Savukārt pagāni apmetās Israēlā, un Galileja kļuva par sajauktu un tumšu vietu ar visdažādākajiem iedzīvotājiem. Galilejas slavenākais pravietis bija Jona, kas mums arī liecina par viņu nodošanās līmeni.

Lai arī kādas problēmas valdīja Galilejā, atceramies skaisto pravietojumu Jesajas grāmatā, ka pat tumšajā Zebulūna un Naftālī zemē "tiem, kas sēdēja nāves ēnas zemē, gaisma uzaususi" (Mat. 4:16). Citiem vārdiem, šeit, kur vajadzība bija tik liela, kur cilvēki tika uzskatīti par rupjiem, atpalikušiem laukiem, Jēzus atnāca, dzīvoja un kalpoja viņiem. Lai arī cik Viņš bija paaugstināts, mēs redzam Jēzus labprātību pazemot sevi citu labā. Mēs šeit redzam arī vēl vienu piemēru tam, cik centrāla Vecajā Derībā bija Jēzus kalpošana.

Kā mēs varam izvairīties no kārdināšanas uzskatīt atsevišķus cilvēkus par pārāk nevērtīgiem, lai pieliktu savas pūles, kalpojot un liecinot viņiem? Kas tik nepareizs ir šajā attieksmē? _____

Zvejnieku aicināšana

“Atgriezieties no grēkiem; Debesu valstība ir klāt.” (Mat. 4:17)

Tieši tāpat kā Jānis, arī Jēzus sāka Savu kalpošanu ar aicinājumu nožēlot. Viņš, tāpat kā Jānis, pazina cilvēces kritušo stāvokli un visu cilvēku vajadzību nožēlot un nākt pie Dieva atziņas. Tādējādi nav nekāds pārsteigums, ka Viņa pirmā publiskā runa, vismaz kā ir ziņots šeit, Mateja evaņģēlijā, bija aicinājums nožēlot.

Izlasi Mat. 4:17–22. Ko šie panti mums stāsta par tā aicinājuma kopumu, kāds Jēzum ir attiecībā uz mūsu dzīvi? _____

Šeit, aizmirstajā Galilejas zemē, dzīvoja maza zvejnieku grupiņa, ko vadīja četri jauni vīrieši: divi brāļu pāri. Šiem vīriem acīmredzot sirdīs dega ticība Dievam, jo kādu laiku daži no viņiem bija sekojuši Jānim Kristītājam. Bet, viņiem par pārsteigumu, Jānis Kristītājs bija norādījis viņiem kāda cita jauna vīrieša virzienā, kas nāca no viņu pašu reģiona.

Šie vīri bija novērtējuši Jēzu no Nācaretes un lūdza, vai viņi varētu pavadīt laiku kopā ar Viņu (sk. Jāņa 1. nod.). Šajā kultūrā tā bija pieņemts: vīri nāca pie kāda rabīna un lūdza atļauju viņam sekot. Taču rabīns bija tas, kas pieņēma galējo lēmumu, kas būs viņa mācekļi. Un, kad rabīns aicināja kādu kļūt par viņa mācekli, tas bija ļoti satraucošs brīdis.

Daudzi cilvēki ir uzauguši ar domu, ka tad, kad Jēzus aicināja mācekļus pie jūras, tā bija pirmā reize, kad Viņš tos satika. Tomēr no Jāņa evaņģēlija pirmajām piecām nodaļām mēs uzzinām, ka šie cilvēki jau bija pavadījuši gadu ar Jēzu – acīmredzot ne visu laiku.

“Jēzus izvēlējās neizglītotus zvejniekus tāpēc, ka tie nebija apguvuši sava laika tradīcijas un maldīgās paražas. Tie bija vīri ar iedzimtām spējām, pazemīgi un gatavi mācīties – vīri, kurus Viņš varēja izaudzināt savam darbam. Dzīves neievērojamās takas min daudz tādu, kas, pacietīgi veidami sava ikdienas darba soli, nemaz nezina, ka tiem ir spējas, kuras attīstot, tie paceltos uz vienādas pakāpes ar pasaules viscieņamākajiem vīriem. Lai pamodinātu snaudošos talantus, varbūt ir nepieciešams tikai viens Meistara rokas pieskāriens. Tādi bija arī tie, kurus Jēzus aicināja par saviem darbabiedriem. Pestītājs tiem dāvāja priekšrocību būt tuvās attiecībās ar Viņu.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 250. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kāds evaņģēlists ieradās pilsētā un savu pasākumu reklamēja šādi: "Nāciet un redziet sludinātāju izraujam lapu no Bībeles!" Tas, bez šaubām, atvilināja pūli. Evaņģēlists atvēra savu Bībeli un – cilvēkiem par lielu pārsteigumu – izrāva vienu lapu. "Šī lapa," viņš teica, "nekad nav piederējusi Bībelei. Tā ir lapa, kas atdala Veco Derību no Jaunās." Lai arī ko jūs domātu par viņa teatrālumu, sludinātājs izteica labu domu. Šīs divas grāmatas patiešām patiesībā ir viena. Viscaur Jaunajā Derībā ir citēta Vecā Derība. Laiku pa laikam notikumus Jaunajā Derībā izskaidro un attaisno vai nu pats Jēzus vai citi Jaunās Derības autori, atsaucoties uz Veco Derību. Cik bieži Jēzus izteica apgalvojumu vienā vai citā veidā, ka "Rakstiem ir jātiek piepildītiem"? Vai nu no paša Jēzus, kas atkārtoti norādīja uz Vecās Derības rakstiem (sk. Jāņa 5:39, Lūk. 24:27, Mat. 22:29, Jāņa 13:18), Pāvilu, kas ļoti bieži citēja Veco Derību (Rom. 4:3, 11:8, Gal. 4:27), līdz pat Atklāsmes grāmatai ar vismaz 550 atsauksmēm uz Veco Derību, Jaunā Derība viscaur saistīta ar Veco Derību. Vecā un Jaunā Derība ir Dieva rakstītas atklāsmes cilvēcei par glābšanas plānu. Kamēr dažas Vecās Derības daļas, tādas kā upurēšanas sistēma, nav vairs saistošas kristiešiem, mēs nekad nedrīkstam piejaut kļūdu un nostādīt zemākā stāvoklī kādu Vecās Derības daļu un piešķirt pārāku statusu Jaunajai Derībai. Bībeli veido abas Derības, un no abām mēs mācāmies svarīgas patiesības par Dievu un glābšanas plānu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs lasām par dažādiem veidiem, kā sātans kārdina Jēzu un kā ikvienā gadījumā Jēzus nekrīt par laupījumu nevienai no kārdināšanām un krāpšanām, kas stāv aiz tām. Ievēro arī, cik svarīga loma šeit ir Dieva Vārdam. Lai gan Jēzus bija pats Kungs, tagad, būdams "grēcīgās miesas veidolā" (Rom. 8:3), Viņš izmantoja Rakstus kā līdzekli aizsardzībai pret velna kārdināšanām. Ja Jēzum pašam tas bija jādara, ko tam vajadzētu mums liecināt par to, cik centrālai un izšķirošai ir jābūt Bībelei mūsu dzīvē, īpaši kad mēs cīnāmies ar kārdināšanu? Lai gan mēs zinām, ka mums ir jāizmanto Bībele cīņā pret kārdināšanām, kā mēs to darām praktiski? Miniet dažus veidus, kā mēs varam izmantot Bībeli, lai palīdzētu stāties pretī uzbrukumiem, ko mēs visi piedzīvojam!

2. Kāpēc pazemība ir tik svarīga kristieša rakstura īpašība? Kā mēs varam iemācīties būt un palikt pazemīgi? Kāda ir krusta loma, palīdzot mums šajā jautājumā?